

Tradiția, Fundamentul Exprimărilor Noastre

Claudiu Ionescu

SYNOPSIS

The traditions are an experienced informational system, which has as purpose the transfer of knowledge and a tradition is a practice, a habit, a history that has been stored and transmitted from generation to generation without the need for a written system as foundation and often they are assumed to be ancient invariable and deeply important.

The idea of tradition is important in philosophy. The 20th century and the contemporary Western philosophy is often divided between “analytic” tradition, an English-speaking dominant and Scandinavian countries and the “continental” tradition dominant in the German and the European romantic area. In archaeology a tradition refers to a set of cultures or industries that seem to grow from one to the other, within a certain period of time. Using the tools of the Romanian folk art techniques and traditional carpentry techniques, for example, one can reconstruct the religious building or the traditional living spaces. We can thus observe carefully, the features of creation of the anonymous artist sensitive soul, transposed into the world of the story, music and dance, a world of tradition, carried further up in our contemporary life through hard work and passion, to those who have studied it with the necessary interest. The art being a total activity, within which the mystical factor, the belief in the neighbor, but also the concept and interest values, in order to carry out in a real manner the work, are of prime importance, therefore the idea that the artistic temperament is a type of filter and accomplishment, exactly for the identification of the idiosyncrasy, which generates the work of art. All languages are represented by symbols, through his work, “On Interpretation,” Aristotle conveys the idea that spoken words are the symbols of mental experience and written words are symbols of spoken words.

Keywords: popular tradition, ethnography, folklore, crafts, folk art

Tradițiile sunt un sistem experimentat informațional, care are ca intenție transferul de cunoaștere. O tradiție se constituie într-o practică, într-un obicei, o istorie, care a fost memorată și transmisă din generație în generație, fără a avea nevoie de un sistem de scriere la bază și adesea se presupune a fi antice, invariabile și profund importante. Unele tradiții au fost în mod intenționat născocite, pentru un motiv sau altul și acestea pot fi schimbate, pentru a se potrivi nevoilor momentului respectiv, dar și modificările

pot deveni acceptate ca parte a tradiției antice. Ideea de tradiție este importantă în filozofie. Secolul al XX-lea și filozofia contemporană occidentală este adesea împărțită între, tradiție “analitică” dominantă anglofonă și cea a țărilor scandinave și tradiția “continentală” dominantă în spațiul german și în cel romantic european. În arheologie o tradiție se referă, la un set de culturi sau industrii, care par să se dezvolte de la una de la alta, într-o anumită perioadă de timp. Folosind unelte ale tehnicii populare românești și tehnici tradiționale de dulgherie, de exemplu se pot reconstitui construcții religioase sau spații tradiționale de locuit. Prelegerile teoretice de specialitate privind tehnici și metode tradiționale de prelucrare a lemnului de construcții, precum și metode și tehnici de conservare și restaurare a monumentelor istorice din lemn, chiar dacă sunt limitate ca volum informațional, nu putem susține că acestea nu există, transmițându-se astăzi, izolat. Putem astfel surprinde atent, trăsăturile creației suavului suflet al artistului anonim, transpus într-o lume a poveștii, a muzicii și a dansului, o lume a tradiției, dusă mai departe până în viața noastră contemporană, prin munca și pasiunea, celor care au cercetat-o acordându-i interesul cuvenit.

Cromatică trădează o reală emoție, narând numeroase povestiri despre trecut, iar printr-o acceptare a acesteia vom putea fi cu toții de acord că îi datorăm prezentul. Este suficient să privim cu sufletul, spre ritmul cântului privighetorii din pădurile de aramă, care parcurg secol după secol milenii ajungând ca lanurile, care se întind cât vezi cu ochii, oferindu-ne o mare de flori multicolore, scăldate în razele de soare. Marea panoplie a vieții, a adunat de-a lungul vremii ornamente, îmbogățind zi după zi existența străbunilor prin veșminte celebrând atât munca cât și odihna înaintașilor, bucuria, necazul ori disperarea lor. Fiecare popor a pornit la drum în formarea sa cu o zestre îmbogățită de tradiții. Antropologia culturală și cea socială, au fost dezvoltate prin cercetarea etnografică și prin textele canonice, care sunt în special etnografii. Tipic pentru etnografie este documentul scris despre anumiți oameni, aproape întotdeauna având la bază cel puțin parțial emic-ul, examinând de unde începe și unde sfârșește cultura. Utilizarea limbajului ca exprimare sau limitele comunității, într-o etnografie restrânsă este ceva comun. Etnografiile sunt de asemenea uneori denumite “studii de caz.” Studiul etnografilor și interpretările de cultură, universalitățile sale și variațiile acesteia, prin studiul etnografic se bazează pe colectarea de date antropologice sau sociologice, prin interviuarea și observarea subiecților în domeniu. O etnografie tipică încearcă să fie holistică și caracteristic urmează un contur, pentru a include o scurtă istorie a culturii în discuție, o analiză a geografiei fizice sau a terenului locuit de oamenii aflați în cercetare, incluzând climatul ce adesea îi încorporează și pe antropologii biologi, care denumesc habitatul.

Riturile, rituale și alte dovezi de religie îndelungată, constituie un real interes și sunt uneori importante în etnografii, mai cu seamă atunci când conduc spre public, când sunt orientate spre exterior, acolo unde vizita antropologilor îi poate descoperi și îi poate face înțeleși. Pe măsura ce etnografia s-a dezvoltat, antropologi au devenit mai interesați în aspecte de cultură mai puțin palpabile, ca de exemplu valori, viziune asupra lumii și pe care Clifford Geertz le-a numit “etosuri” ale culturii. Geertz urmărea

un fel de linie, care mărginește o parte din suprafața tradițional-etnografică, deplasând-o spre exterior, pentru a vorbi despre “rețele” nu de “contururi” de cultură. “Păstrarea tradițiilor creației populare, folosirea lor în raport cu cerințele vremii constituie baza dezvoltării ulterioare a artei decorative și aplicate ... Moștenirea artistică a trecutului nu va căpăta însă viață decât dacă va fi legată de nevoile și aspirațiile prezentului.” Folclorul este o concentrare de cultură expresivă, încorporând povestiri, muzică, dansuri, legende, istorie orală, proverbe, glumele, credințe populare, obiceiuri și așa mai departe în mai puțin de o populație particulară cuprinzând tradițiile, incluzând tradițiile orale ale acelei culturi, subculturi sau grup. Este de asemenea stabilit de practici, prin care acele stluri expresive sunt comune.

Folclorul, în natura sa este tradițional. În întregime accesul tradițional al oamenilor la viața cotidiană include obiceiuri, credințe, comportamente, dramă, dans, artă, pictură, sculptură într-o arie specială, care constituie subiectul chestiunii de studiu al “folclorului.” Din societatea neștiutoare de carte și în care baza culturală necesită o tradiție orală pentru propagare, se întâmplă în așa fel încât folcloriștii sau antropologii să tindă spre utilizarea folclorului, pentru a determina exprimarea lor, acestea fiind tradiționale și transmise pe cale orală. Credințele populare, superstițiile și toate elementele non-literare, unele care sunt verbale, de asemenea aparțin grupului non-material. Dar problema se localizează atunci acolo unde sunt unele cunoștințe, cum ar fi de exemplu dansul popular, o artă vizuală, etc., care să nu aparțină nici unei grupări materiale sau non-materiale, pentru această situație nu există examenul oral, nici cel materialul. Acesta își găsește însă expresia, prin mișcări ale corpului sau prin alte modalități de exprimare, cum ar fi cioplitul. Practicile populare nu sunt nici literatură nici artă și sunt de două tipuri, practicile cotidiene, care includ credințele populare, obiceiuri, superstițiile, rituri și ritualuri, familie, procedee tradiționale, etc. și cele ocazionale, acestea includ jocurile populare, sporturile populare, luptele competițiile între animale și păsări.

Artele populare sau folclorul artistic este de asemenea de două tipuri, aici integrându-se interpretarea, tip care include dansurile populare, piesele populare, rimele populare și săriturile cu frânghia, caricatura populară, gesturile populare și non-interpretarea ca de exemplu pictură populară, sculptură populară, arte manuale, broderii, matlasarea cuverturilor, crearea de păpuși, imaginile de zei și zeițe, desene pe cozonaci și pe mobilă; pictura pe corp, ornamentele, tragerea cu arcul, costumele, embleme etc. toate sunt non-interpretări ale artelor populare.

Arta fiind o activitate totală, în limitele căreia factorul mistic, credința în semen, dar și valoarea concepției și interesul, pentru a duce la îndeplinire în mod real opera sunt primordiale. De aici și ideea că temperamentul artistic presupune un gen de filtrare și desăvârșire, tocmai pentru identificarea idiotipului, care generează lucrarea de artă. Mitul și ritul sunt forme adiționale ale unui singur destin, ritualul reprezentând configurația liturgică a mitului, pe când mitul semnifică realizarea unui destin pe întreg parcursul unei istorii trăite. Dacă mitul este un limbaj, totuși acesta nu poate fi explicat sau diminuat astfel încât să dobândească forma unui limbaj semiologic, deoarece are

structura similară muzicii, iar travaliul prin care s-ar încerca o adaptare spre diacronia discursului sau sincronia pietrificărilor simbolice a opozițiilor diegetice, primește în aceste condiții un caracter imposibil. Arta fiind o activitate totală, în limitele căreia factorul mistic, credința în semen, dar și valoarea concepției și interesul pentru a duce la îndeplinire, în mod real opera sunt primordiale. De aici și ideea că temperamentul artistic presupune un gen de filtrare și desăvârșire, tocmai pentru identificarea idiotipului, care generează lucrarea de artă. Mitul poate ilustra genotipul coagulat în idealul de sublim și armonie fizică, precum și de morală a lumii, care din generație în generație i-a forma unor prototipuri ale epocilor în desfășurare, armonie generatoare a unei noi realizări. Semiotica integrează teoria și studiul semnelor și simbolurilor, în special a elementelor de limbaj sau a sistemelor diferite de comunicare ce cuprind semantica, sintactica și pragmatica, modurile în care semne și semnificații sunt create, decodificate și transformate. Semiotica sau semiologia sunt studiul sistematic al semnelor sau cu mai multă precizie, producția semnificațiilor sistemele de semne, lingvistice sau non lingvistice. Semiotica sau semiologia, reprezintă în general studiul oricărui produs cultural ca un sistem oficial de semen, potrivit ideii lui Saussure, cheia naturii simbolului arbitrar reprezintă relația dintre cuvinte cu lucrurile naturale dar convenționale. Semiotica nu constituie legătura sau relațiile între semne și lucruri, dar se referă la relațiile dintre semne, între ele însele, între sistemele de structură ale lor sau coduri ale semnificației. Semiotica are acces la accentele operelor literare, la crearea de semnificații literare, dintre convenții comune și coduri, dar preocuparea semioticii trece peste vorbire sau limba scrisă, glisând spre alte genuri de sisteme comunicative ca de exemplu cinematograful, publicitate, țesăturii, gesturi și bucătărie.

Termenul semioză se referă uneori la procesul de a însemna, de a semnifica, iar studiul semnelor și utilizarea lor, întrebunțează mai cu seamă limba. Preocupat de studiul sistemelor de “semene” în limbă, literatură și în lumea materială, în termeni de semiotică design-ul este strâns asociat cu scrierile lui Roland Barthes, înainte de orice în scrierile sale acumulate din cultura populară și consumism, *Mythologies* din anul 1957. Cunoscută ca semiologie în Franța, se constituie într-un aspect lingvistic al filosofiei structuralismului, dezvoltat pentru prima dată de Ferdinand de Saussure în perioada cuprinsă între anii 1857-1913 și scrierile culturale antropologice ale lui Claude Lévi-Strauss, oferă un mijloc de înțelegere a semnelor și simbolurilor moderne, din viața comercială.

Tradiția semioticii pe care o urmează Saussure este uneori menționată ca Semiologie. Oarecum derutant, în activitatea lui Kristeva termenul este însușit pentru o alunecare non-rațională, pe o parte infantilă a sinelui, spre studiul modurilor în care fenomenele non-lingvistice pot să genereze semnificația. În arheologie aceasta este importantă, deoarece se concentrează pe cultura materială, care este binecunoscută ca mijloc, însemnând simultan implicarea unui domeniu vast al unor semnificații. Studiul semnelor și simbolurilor, în special relația între scriere și semnele vorbite, atrage atenția spre niveluri ale sensului, care se pot întruchipa într-un simplu set de reprezentări. Semiotica nu este limitată de lingvistică, de la ceva virtual precum un gest, până la

o țesătură, o jucărie poate funcționa ca semn. Trăim într-o lume a semnelor, precum și a semnelor despre semen, creșterea gradului de conștientizare a acestei situații, în ultimele decenii ale secolului XX a adus o schimbare monumentală în perspectiva ce are în vedere natura însăși a realității. Acesta a impus o recunoaștere a posibilității ca realitate inerentă, nu în lucruri, însă în relațiile dintre indivizi și modul în care aceștia percep lucrurile, nu într-un produs, ci în structuri.

În explorarea și căutarea continuă a acestor idei, criticii au apelat la metodele de analiză, vag numită “structuralism” și “semiotică.” Efortul lor a dat naștere unei revoluții în teoria critică. Este pusă în discuție natura și dezvoltarea structuralismului și a semioticii, reclamând o nouă conștientizare critică a modului în care ne comunicăm și ne atrage atenția asupra implicațiilor acestora, pentru societatea în care trăim. “Structuralismul și semiotica” rămân cea mai clară introducere în unele dintre cele mai importante subiecte ale teoriei critice moderne. Semioticele, de asemenea studiile denumite semiotice sau semiologia sunt studiul proceselor semnului, simbolului, studiul transferului și transformării simbolurilor sau semnificația și comunicarea semnelor și a simbolurilor, ambele în mod individual și gruparea lor în sisteme de semne.

Simbolul reprezintă un lucru diferit prin asociere, asemănare sau convenție, în special un obiect material obișnuit să reprezinte ceva invizibil, ceva inexistent. Semnul tipărit sau scris, utilizat pentru a reprezenta o operație, un element, o cantitate, o calitate sau o relație, ca de exemplu în matematică sau muzică. În psihologie, simbolul este un obiect sau o imagine, care în mod individual inconștient utilizează reprezentări ale unei gândiri stăpânite, reprimare, sentimente sau impulsuri. Un obiect asociat cu/și un serviciu, pentru a identifica altceva, un atribut, o emblemă, un semn convențional utilizat într-un sistem de scriere, caracter, semn. Simbolul în semnificația cea mai simplistă este ceva, care înlocuiește sau reprezintă un lucru diferit dincolo de acesta, de obicei o idee în mod convențional asociată cu acesta. Obiectele asemănătoare drapelurilor și crucilor ar putea avea funcția de conservare în mod simbolic și cuvintele sunt de asemenea simboluri. “Pe traiectul cufundării în realitatea simbolică a culturii populare, întâlnim adeseori, gândul unor călători veniți de departe, în căutarea acelorași izvoare.” Pe întreaga arie a istoriei omenirii, a credințelor și a religiilor, întâlnim simbolul cel mai sintetizat, “crucea.” În creștinism a primit o absolută strălucire, transformându-se în chiar simbolul credinței acesteia. Crucea amprentează frontierele, dintre comunități, dintre oameni, între viață și moarte și întrerupe brusc capacitățile malefice. Este un simbol care călăuzește, mântuiește, vindecă și protejază, îi înzestreaază cu putere pe cei drepecți, amplificând forța binelui.

Astfel stă mărturie absolută a prezenței divine, în însăși existența celor care și-au păstrat verticală desfășurarea cotidiană a vieții. Simpla prezență a crucii, asigură lipsa zbuciumului interior și a frământărilor, tihna, pacea, seninătatea, dar și încredere deplină, protecție și binecuvântare divină, coagulate într-o reală nevoie a omului pe întreaga desfășurare a viții sale, care parcurge toate momentele esențiale ale vieții. Poate aceasta să se constituie într-o explicație, care se dorește a fi argumentul prezenței sale pe construcții, dar și în locurile considerate periculoase. Răscrucea o întâlnim atunci

când apar momentele de cumpănă în viața omului, în general, atunci când acesta este determinat să aleagă “calea” cea dreaptă de urmat. Selectarea drumului nu este limitată doar la optarea, pentru o orientare cu un anumit sens, dintre toate cele patru posibilități, care se deschid oferindu-se din chiar același punct. Este bine cunoscut faptul că de-a lungul veacurilor indivizii diferitelor popoare au considerat, locul răscrucilor ca fiind porțiunea determinată în spațiu în care se realizează atingerea directă a lumii fizice cu cea a lumii ce deține dimensiunea magică, de multe ori malefică.

Așadar, aici și-a dovedit imperioasa necesitate a prezenței sale “crucea” simbol, care prin prezența sa aducea transformarea dintr-un loc considerat impur într-unul purificat. Iată de ce acest sublim simbol asigură prin simpla sa prezență, sacralizarea. Drept rezultat troițele, marchează prin fiecare entitate a trinității asimilate în simbol, starea sa esoterică, referitoare la superstiția apărării împotriva duhurilor rele, înălțată în limita hotarelor, la răscruți sau poduri, izvoare, în locuri în general considerate bântuite. Primele apariții erau acelea ale unor cruci simple din lemn sau piatră, ulterior locuitorii credincioși le-au decorat cu icoane, pictate și le-au protejat prin mici delimitări și printr-un acoperământ, iar din secolele al XVIII-lea și al XIX-lea, cu construcții din piatră, treptat, troițele se transformă în adevărate monumente de arhitectură populară. Dobândesc un rol activ în viața spirituală a comunității, pentru că acolo unde erau troițe, aveau loc și ritualuri religioase, anumite obiceiuri tradiționale, jurăminte, adunări. Rolul troiței în viața spirituală a comunității a fost unul variat, astfel întâlnim troițe la diferite slujbe și în anumite obiceiuri populare, astfel au fost întâlnite tipuri de troițe de izvor și de pod, de intrare și de ieșire din cimitir, troițe-cenotaf, închinare eroilor.

În Semiotică, C. S. Peirce, indică pentru termenul simbol, un semn care nu are în mod natural sau asemănător legătură cu referirea sa, ci doar una convențională, acesta este cazul cuvintelor. Din întrebuintarea literară, însă un simbol este mai cu seamă o imagine evocatoare oarecum, care constituie un cuvânt sau o expresie orientând o referire spre un obiect concret, către o scenă sau înspre o acțiune și care de asemenea deține anumite semnificații suplimentare asociate cu acesta, de exemplu trandafirii, munții, păsările și voiajele au toate întrebuintări, precum simbolurile literare comune. Termenul Symbolism, se referă la utilizarea unui simbol sau la configurarea unor simboluri înrudite; însă, mai are de asemenea și denumirea obișnuită a unei mișcări importante de la sfârșitul secolului al XIX-lea și poezia începutului celui de al XX-lea, secol Symbolism.

Simbolurile sunt dispozitive cu care ideile se transmit între oameni ca parte a unei culturi comune. Fiecare societate a dezvoltat un sistem de simboluri, care să reflecte logica culturală specifică și fiecare din funcțiile simbolismului necesare, pentru a comunica informația între membri din aceeași cultură, lucru în același mod în care se realizează limba convențională, însă mult mai subtil. „Stilistica artei populare a diferitelor comunități este rodul rezolvării specifice a stărilor conflictuale ce apar din întâlnirea tendințelor conservatoare - patronate de prestigiul formei descoperite în „prima dimineață a lumii” - cu manifesta insașietate a spiritului uman, aflat permanent în situația deplasării orizontului spre noi zone de necunoscut. Efortul bipolar spre

„strângerea întregului într-o formă” și „jocul lor liber cu forma” - în formulările lui Nicolae Hartman - se dezvoltă în directă legătură cu fenomenele sociale și culturale, ceea ce constituie premisa apariției particularităților, a notelor distincte, trecute treptat, din zodia incidentului în fondul de bază, stabil, al limbajului. ...” susține Constantin Prut. Simbolurile tind să apară în grupuri și depind unul de celălalt, pentru o sporire a ceea ce reprezintă și valorază acestea. Simbolul, respectiv semnul reprezintă ceva, cu o existență independentă, o utilizare foarte importantă a simbolurilor se regăsește în limbă. Simbolurile meșteșugărești și cele comerciale sunt uneori foarte larg răspândite, cu toate că au dispărut bărbierii, polonezii sunt încă obișnuiți cu simbolul respectiv. Abundența simbolului provine din polisemia sa, însă doar referirea la un sistem dirijat de interpretare, poate să acorde precizie simbolului, din acest motiv necesitatea de a defini sistemul și de a determina ceea ce este el, admite regula respectivă. “Arta populară se caracterizează într-adevăr nu printr-o intenție naturalistă, ci mai ales printr-una simbolică, motivele naturale acoperind sensuri către a căror exprimare artistul popular tinde în primul rând. Reprezentarea elementelor naturii constituie astfel, numai un mijloc spre scopul final, care e indicarea unor relații între om și puterile misterioase ce-l înconjoară.” Un simbol poate fi un obiect, o ilustrație, un cuvântul scris, un sunet sau un semn special, care reprezintă altceva prin asociere, asemănare sau convenție. Psihologul, Carl Jung, a studiat arhetipurile și a propus o definiție alternativă a unui simbol, distingându-l de termenul “semn.” Din perspectiva lui Jung, un semn înlocuiește ceva cunoscut ca un cuvânt, care înlocuiește o referire ce se face la acesta. El a pus în contrast aceasta cu simbolul, care obișnuia să înlocuiască ceva ce este necunoscut și care nu poate fi determinat clar sau exact, de exemplu un simbol din această semnificație este Hristos ca simbol al arhetipului numit “sine.”

Simbolurile arhetipale au prezentat interes și pentru Ivan Evseev, care preia acest termen de la C. C. Jung, definind astfel arhetipurile “sunt niște scheme, premise psihologice, enrame sau matrici prezente în inconștientul colectiv al popoarelor, ce servesc ca tipare și ca modele operaționale pentru elaborarea imaginilor din vis, simbolurilor de tot felul și tuturor proceselor imaginației colective ale umanității. Ele nu sunt deci imagini propriu-zise, ci numai premisele lor psihologice.”

“Analizele morfologice nu pot,” consideră Constantin Prut, “prin simplul lor exercițiu, să aducă lumină între ceea ce este destinat să rămână - la suprafața obiectului sau în chiar structurile spațiale ale acestuia - doar o amprentă, un reper, o caligramă din impactul ființei sensibile și spirituale cu realitatea și ceea ce este destinat printr-o premeditată acțiune figurativă, să poarte, dincolo de caracterul geometrizarant și aluziile la aspectele vizibilului, o prioritară și adeseori exclusivă încărcătură de idei. Recursul la morfologie nu este revelator atâta vreme cât atenția noastră se oprește în pragul aparentului, nemulțumindu-se să înregistreze realități formale pe care le comentează în independența lor sau le adună, în consecința descoperirii similitudinilor exterioare, în serii și categorii.” Arhetipul se metamorfozează într-un concept foarte extins, sinonim noțiunilor de motiv, temă, schemă narativă, mitem, dacă acestea au atributele primordialității universalității și manifestă coeziune în spațiul întregii colectivități cul-

turale. Linia, imagine a ideii către etapa înțelegerii, se află imediat înaintea celebrului mit al peșterii. În partea inferioară este lumea imaginilor, cunoscută numai în asociere cu eikasia. Linia reprezentată de artistul popular anonim pe forma unei strachini vâlceane, descrie așa cum frumos considera Constantin Prut, "Firul ... cu proprietăți magice de un evident arheism adună în cuprinsul său simbolic fascinația lânii de aur, ce-i va conduce pe argonauți pe un itinerar fantast, ca și misterul întoarcerii din labirint. Cum traseul călătoriei esențiale este solidar cu firul, mentalitatea populară instituie și destituie obstacole, acceptă sau refuză nodul, în funcție de opacitatea și transparența pe care le consideră necesare între lumi." Obiectele de semnificație sunt cunoscute ca "pistis" sau opinie, matematic și științific, obiectele cu facultatea mentală utilizată în raționamentul discursiv - dianoaia sau rațiune și la cel mai înalt nivel formele sunt cunoscute cu noēsis.

Simbolurile adesea i-au forma unor cuvinte, imagini vizuale sau gesturi, care sunt utilizate astfel încât să exprime, să comunice idei și credințele. Toate culturile umane au utilizat simboluri, pentru a exprima structura lor socială fundamentală a sistemelor, pentru a reprezenta trăsături ideale culturale, ca de exemplu frumusețe și pentru a garanta că acea cultură demodată, merge mai departe spre noile generații.

Relațiile simbolice sunt mai degrabă cultivate din punct de vedere biologic sau determinate firesc și fiecare cultură are simbolurile sale proprii. Un obiect sau un nume, înlocuiește acel ceva diferit mai cu seamă un lucru material, care substituie ceva lipsit de un caracter material. Vulturul pleșuv este un simbol al Statelor Unite ale Americii, crucea este un simbol al creștinătății, steaua lui David este un simbol al iudaismului, un simbol în linii mari vorbind este ceva, care înlocuiește altceva. De obicei un simbol înlocuiește un obiect într-un mod mai puțin solid, acesta poate să semene astfel cu el însuși sau să îl mențină, într-o legătură causală cunoscută sau să descrie anumite conexiuni convenționale de orice origine, pe când asocierea sa însăși este simetrică, legătura simbolului cu obiectul nu există, aceasta se limitează la situații în care cunoașterea obiectului este mult mai importantă decât simbolul. Peștele îl simbolizează pe Isus, deoarece cuvântul grec este un acrostih al unor cinci-cuvinte descriind Jesus, dar acesta este astfel interpretat în biserici, nu în bucătării, legătura este asimetrică și intermitentă. Un obiect fizic sau un stat, ar putea să înlocuiască un obiect fizic sau un stat, un pește constituie simbolul pentru un bărbat, o inscripție pentru un bărbat, o hartă pentru o provincie, un nivel al mercurului pentru o temperatură.

Adesea, simbolul este mai bine văzut ca o clasă întreagă de reprezentări, ca de exemplu cea a sculpturii ihtiomorfe, un nume ar putea să fie cunoscut decât o grupă a inscripțiilor sale și de enunțuri ale acestora. În anumite cazuri, de exemplu atunci când se spune că zeii stau posedând anotimpurile pe care le simbolizează sau atunci când se spune că Janus simbolizează integritatea, simbolurile nu sunt obiecte fizice evidente, nici state, nici clase și atunci este dificil de a le integra în categorii, altfel decât ca descriind idei. Într-o descriere mai bună, poate să prindă contur nominalismul, apelând la modelele vizuale și expresii lingvistice. Un mod în care anumite simboluri, mult mai obișnuite înlocuiesc lucruri este acela de a le indica, un termen general, cara-

cteristic un substantiv comun sau un adjectiv ori un verb intransitiv, indicând că fiecare din aceste obiecte sau lucruri este adevărat.

Toate limbile sunt reprezentate de simboluri, prin munca sa, “On Interpretation,” Aristotelul transmite ideea potrivit căreia, cuvintele vorbite sunt simboluri ale experienței mintale și cuvintele scrise sunt simboluri ale cuvintelor vorbite.